

שלום חנוך:

„פעם אחת ולתמיד שירים שאני אוהב!“

בערב של ה„טלטרון“ עמד שלום חנוך עם הגיטרה על הבמה ושר את „מאיה“, ואני חשבתי איך שהזמן רץ. רק אתמול הוא כתב את השיר הזה, למחרת הולדת בתו, וכבר חלפו שנים שנים מאיה היא כבר בת אחת-עשרה. „והנה היא בת עשרים, ומה היא חושבת ומה היא אומרת.“ בימים אלה יצא לאור ספר נוסף שלגיה של השירים הכינאים של שלום חנוך. מילים ותווים והרבה תמונות מהופעות עם אריק איינשטיין, ועם ג'וזי כץ, ולבד. ותמונות של שלום עם מאיה, התינוקת השונה מבקבוק. שאלתי אותו:

● **מה זה עושה לך, הספר הזה?**

הציעו לי לרכוש בספר את כל השירים הישנים שלי. אני עצמי לא הייתי מעלה כדעת לעשות את זה. חשבתי, למה לא לתעד פעם אחת ולתמיד את השירים הישנים שהתפרסמו. באיזהו מקום ההקלטות של השירים כבר לא מושמעות כל כך, וזוהי איוושהי דרך להוציא אותם לאור. שלכל מיני אנשים, שבא להם על השירים שלי, יהיה ספר כזה ומהם יוכלו ליהנות ממנו. אז נתתי את הסכמתי ואני די שמח. נראה לי נחמד כל העניין, למרות שאני לא הייתי הממציא שלו ולא עבדתי על הספר באופן אישי.

● **מה אתה עושה כעת?**

אני מכין משהו חדש. לא יודע מה. אפשר להגיד על זה, אולי, שהערב יורכב כולו משירים חדשים — חומר שלי.

● **ערב יחיד?**

לא. כלומר אני לא מופיע עם אריק איינשטיין, אבל אני לא אהיה לבד על הבמה. תהיה איתי להקה שתנגן וישיר יחד איתי.

דונובן לייץ:

„לאהוב את אלוהים במקום הבקבוק!“

לא יודעת מה אתכם, אבל בשבילי דונובן הוא חלק מהתרבות שגדלתי עליה. או נכון יותר להגיד, שהתגוררתי עליה. כמו דילאן, כמו הביטלס, כמו הרולינג סטונס. לכן, כשפגשתי אותו לארוחת-בוקר ב„לה בונה“ התרגשתי ממש. הוא נראה כאילו השנים לא נגעו בו בכלל. אותן עיניים, אותם תלתלים. רזה כזה, ויש לו כבר בן בגיל שבע-עשרה. שאלתי אותו:

● **לאן נעלמת?**

בשנות השישים חשבנו שנוכל לשנות את העולם. דחסנו לתוך עשר שנים מה שבן-אדם נורמלי דוחס לתוך תקופת חיים שלמה. בשנות השבעים התעייפתי, כמו רבים אחרים. הייתי מוכרח לנוח, לארגן לי את המחשבות. ולקראת שנות השמונים אני מרגיש שאני יכול להתחיל מחדש.

● **אתה חושב שהצחתם לשנות את העולם?**

כן. דפוסים חיים השתנו, ואפילו השוטרים הולכים היום בשיעור ארוך. אנחנו חיפשנו כל מיני דרכים. התעניינו בדתות מזרחיות. במדיטציה. נסענו בעיקבות הביטלס להודו, רצינו לדפוק בדלת שמישהו יפתח אותה. אך במקום לדפוק בדלת של הכנסייה, דפקנו על הדלת של המאהרישי. כשגילינו שהוא רק בן-אדם, התאכזבנו מאוד.

● **כמשך שנים הישנו אותך לכוון ריקאן. האם אתה אוהב את ההשוואה הזאת?**

כשהיינו צעירים זה הרגיו אותי. היום אני שמח על ההשוואה.

● **למרות שהוא הפך נוצרי אדוק ושינה ככלל את הסיגנון שלו?**

לדילאן קרה משהו שקרה להרבה מאוד אנשים משנות השישים. הוא הגיע לשיא והתחיל לחפש את עצמו. אחדים הפכו נרקומנים. אחדים הפכו אלוהיסטים. אני מעדיף שדילאן יאהב את אלוהים ושלא יאהב את הבקבוק.

● **כיצד השפיע עידך מותו של ג'ון לנון?**

המחשבה הראשונה שעברה בראשי הייתה, הלוואי והיה איתו מישהו. לא יוקו אלא נהג או מנהל-דרכים (מה שקוראים באמריקה „רודי“). אבל ג'ון לנון חיפש בימיו האחרונים את הפרטיות והיו סביבו כמה שפחות אנשים. אולי אם מישהו היה מגן עליו הוא לא היה מת.

● **מי זו לננייה?**

לננייה היא גברת של הלילה, העובדת בעסקי-שעי שועים אינה אוהבת ילדים.

● **מניין השם?**

אני המצאתי אותו. הוא מורכב משני שמות ספרדיים — ללה ולנייה.

אביבה פז:

„לא אט ל אט, בעזרת השמש!“

לאביבה פז יש את העיניים הכינאיות-בארץ. היא חיתה עשר שנים באנגליה ובצרפת והצליחה שם כצמד, ביחד עם שוקי לוי. הצמד זכה במקום הראשון בפסטיבל יאמהאח ביפאן, שם ייצג את אנגליה דווקא. היו לו שלושה תקליטי-זהב והופעות ב„אולימפיה“ וברחבי אירופה. בעוד ששוקי נשאר בגולה הדווינה, חזרה אביבה ארצה. שאלתי אותה:

● **אם זכית להצליח בינלאומית באירופה, למה חזרת?**

בגלל הבן שלי. כשהיינו פה בקיץ, הוא בכה ואמר לי: אביבה אני נשאר פה. חשבתי, חשבתי, חשבתי, ואמרתי בסדר. זה לא היה קל. אחרי ככלות הכל הקאריירה שלי, העבודה שלי, הכסף שלי באירופה. לא הייתי כאן עשר שנים. אף אחד לא מכיר אותי. אבל החלטתי שבביל הילד. לאט לאט, ובעזרת השמש, אני אסתדר.

● **אף פעם, כמשך עשר השנים, לא חשבת לחזור הביתה?**

חשבתי. את אף פעם לא מפסיקה לחשוב. נורא התיגעתי ובאתי לכאן כל שנה. אבל זה לא פשוט. בייחוד אחרי שאת בונה קאריירה וקשרים, הפיתוי גדול מדי.

● **מה יש פה שאין שם?**

השמש הנהדרת הזאת, והחברים. אין בשום מקום בעולם חברים כמו שיש בארץ. כאלה שעוזרים ואיכפת להם. אני נמצאת כאן כבר שבעה חודשים. לא רציתי לדחוף, לא רציתי לרוץ. החלטתי לקחת את הזמן שלי. חברים עזרו לי, ולאט לאט אני מתחילה להסתדר. הילד מאושר. הוא מקשקש בעברית, מחק לגמלי את האנגלית והצרפתית. ישראל זו ארץ הילדים.

● **לא מפריע לך שאף אחד לא מזהה אותך ברחוב?**

לא מפריע לי. את השלב הזה עברתי. אני נותנת לעצמי שנה. בעוד שנה אהיה כוכב גם בישראל.

● **מה את עושה בשביל זה?**

אני מכינה תוכנית-יחיד, שתכלול קטעי ריקוד ושירה בסגנון אירופי, שאינו מוכר בארץ, ואני משתתפת בה הצגה חדשה בשם דקמרון.

● **מה את מציעה לזי שחזור אחרי עשר שנים לישראל?**

שילך הרבה לים ויקח את זה לאט לאט. זה באמת בא לבד, אבל זה לוקח זמן.